Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG
20-3-52

KUIFJE

12

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

Onze brievenbus

Siegfried Hambroeck, Wemmel. — Proficiat voor het oprichten van je nieuwe club te Wemmel. Alle Kuifjeslezers uit de omgeving worden uitgenodigd zich met jou in verbinding te stellen : **Limburg Stirumlaan, 79, Wemmel.**

Godelieve Hendrickx, Antwerpen. — Je voorstelling van de Kuifjesredactie is zeer sympathiek. Wanneer kom jij eens op bezoek ? Met mijn hartelijkste groeten

Roland Corluy, van Montfortstraat, 49, Borgerhout. — Heeft ook een Kuifjesclub opgericht, die reeds zeven leden stelt. Alle jongens uit Borgerhout die van Kuifje, sport en postzegels houden wenden zich tot onze vriend Corluy. Ik wacht op nieuws uit Borgerhout.

Roland Serbruyns, Gent. — We hebben reeds een groot feest gegeven te Gent enkele jaren geleden, toen het Poppenspel Pats in het Sint Lucas Instituut opgetreden is met een grote Zondagnamiddag- en een Zondagavondvertoning, en waar Willy Vandersteen zijn publiek ook toegesproken heeft. We zullen zeker nog bijeenkomsten beleggen in het Gentse.

Roger Hemelsoet, Sint Amandsberg. — Ik heb je briefje goed ontvangen. Het heeft me veel genoegen gedaan en ik hoop dat je een trouwe lezer en correspondent zult blijven. Met mijn beste groeten.

Herman Hofstede, Rotterdam. - Hartelijk welkom in de club. Schrijf me eens welke verhalen je liefst leest in ons blad, en wat je vrienden er over denken. Met mijn hartelijkste groeten en beste wensen voor een spoedig herstel.

Daan Meyers, Rotterdal. - Hoe stel je het, Daan ? Ik heb hartelijk gelachen met je grapje. Bij een volgende prijsvraag ben je misschien wel onder de winnaars. De aanhouder wint.

René Swartenbroeckx, Brussel. — Je kaartje goed ontvangen. Hartelijkste groeten.

Aankondiging Cinette Kuifje nr 9. — « Volgt het epos van de « Flying Enterprise » in je huiskamer op het witte doek », hieruit werd doorsommige lezers afgeleid, dat men voor het Cinette-apparaat een scherm nodig heeft. In werkelijkheid zit er een klein scherm in het apparaat zelf. Om de beelden in beweging te zien, net als in de bioscoop, moet men eenvoudig in het apparaat kijken.

Lente's Ontwaken

Winter vocht
wanhopig tegen
Lente die 'r blommen vlocht,
razend joeg ie wind en regen,
wekte Vriesman, huilde wild
om z'n vrienden op te ruien.
Storm vocht mee met woeste buien;
Sneeuw wierp wit en wattig vilt
om heel de aarde dicht te dekken.
Hagel wou de slapers wekken,
kletterde zijn kralen neer.
Winter kreet : Ik ben de Heer!
Maar op eens kwam jonker Dooi.
Hoflijk lei ie warmer vachten
zacht en
stil in elke plooi
van der Lente
blije tente.
Winter vloekte, blies den strijd,
koud van nijd.
Met geen vreê was hij te paaien.
Ei, zijn scepter wou hij zwaaien!
En wijl Lente blommen vlocht,
kwam daar in de wijde locht
koninklijk 'n hofstoet nader.
Winter riep z'n heir te gader.
In 'n vermiljoenen damp
uitgerust voor fellen kamp,
schitterend van kleur en kleêren,
waaierend als gouden veêren
kwamen Lente's vrienden daar...
Winter vreesde 't nieuw gevaar,
rilde en klampte vast z'n wapen.
Hier! trawanten! Hier! m'n
En het vechten herbegon... [knapen!
Wie het won?
De zon!

A. van de Velde

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstr., 24, Brussel. P.Ch.R. : 1909.16. *Uitg.-Dir.* : Raymond Leblanc. - Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Keizerstr., 12, Brussel. *Kuifje-Holland:* Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abon. : fl. 3,50 p. kw.

DE KUIFJE'S BON

Jullie vragen, wij antwoorden !

Jos van Asch, Deurne. - De Kuifje's bons die in ons blad staan zijn vanzelfsprekend geldig ! Bewaar ze zorgvuldig.

Nicole Huygens, Brussel. — Je leest « Kuifje » regelmatig en vraagt op welke producten de Kuifje's bons staan ? Kijk vlug naar onze prijzenlijst.

H. Frederickx. — We wachten nog steeds op je adres.

D. Teuboodt. — Je schrijft ons voor de tweede maal, doch vergeet voor de tweede maal je volledig adres !

R. Goor. — Waar woon je, vriend ?

Willy Expeel. — Je hebt je geschenk niet ontvangen ? Niet te verwonderen vermits we niet weten waar je woont !

Germaine X. — Voor twee oude prentjes krijg je er één nieuw. Schrijfpapier « Kuifje » wordt verkocht tegen 7.50 frs. voor een omslag en 25 frs. voor een doos.

DE ONBEKENDEN :

X., Luik. — Brief betr. geschenk H. 8523. — We kunnen onmogelijk je vroegere brieven opsporen vermits je ons noch je familienaam noch je adres meedeelt !

X., van Wichelen. — Tweehonderd punten in een witte omslag als « staal zonder waarde ».

X., van Ingelmunster. — 50 punten voor de eerste reeks van « Reinaert de Vos ».

X., van Brugge. — 500 punten in een bruine omslag.

X., van ... — 800 punten als drukwerk gefrankeerd 2,20 frs. De eigenaar van het pakje geve onze tevens de beschrijving.

X., van Puurs. — 50 punten voor reeks III van « Reinaert de Vos ».

X., van Neeroeteren. — 50 punten zonder uitleg.

X., van Schifflange (G.-H. Luxemburg). — 50 punten.

X., van A. — 250 punten in een bruin pakje als staal zonder waarde.

X., van Do. — 250 punten in een bruin pakje als drukwerk.

X., van Vrasene. — 100 punten in een witte omslag voor twee reeksen van « Reinaart de Vos ».

OPGELET ! — In ieder nummer van het weekblad « KUIFJE » staat een Kuifje's bon. Voeg hem bij je collectie.

Heel de New Yorkse politie is op de been ! Er worden 50 kg. Kuifje's Bons vervoerd !

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

De storm heeft de « Pera » in een stroom van Nieuw Guinea gestuwd. Enkele matrozen gaan aan wal en trachten het vertrouwen van de inboorlingen te winnen, doch dat blijkt niet zo makkelijk...

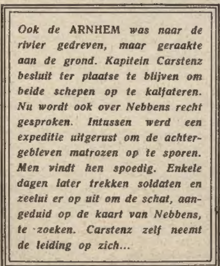

(1) Geschut van licht kaliber.

(Wordt voortgezet.)

DE KONING IS DOOD, LEVE DE KONINGIN!

ELIZABETH II

ENKELE weken geleden ontving de gouverneur van Noord-Rhodesia een grote kist en een boodschap afkomstig van de negerkoning Chongo Nteme. De kist bevatte een meteoorsteen die gevallen was op zijn grondgebied. Ziehier de tekst van de boodschap aan de gouverneur: « Stuur deze meteoor aan mijn koning, George, en vertel hem wat er in mijn land gebeurd is. Ik ben er van overtuigd dat het Hem erg interesseert. »

De brief van Chongo Nteme werd aan de koning overgemaakt en wellicht was dit de laatste die George VI van zijn onderdanen gekregen heeft. Die meteoorsteen en de brief door een verre, kleine negerkoning gezonden is een van de menigvuldige blijken van de genegenheid en de trouw, die alle Britse onderdanen hun vorst toedroegen.

George VI was niet geroepen om eens de Britse kroon te dragen. Zijn oudste broer, Edward, deed afstand van de troon en zo werd hij plotseling koning in de Herfst van het jaar 1936. Hij was het voorbeeld van de Engelse « gentleman » en wist de liefde van heel zijn volk te winnen. Vele Britse bladen noemden hem « George de Goede ».

De hoogste lof die men de jonge koningin tot nu toe heeft gegeven is, dat zij de waardige dochter van haar vader is. Zij erft niet alleen de genegenheid van het volk, zij bezit ook de eigenschappen welke George VI bij dit volk populair maakten.

BRENG DAT KIND NAAR HUIS!

ELIZABETH werd geboren op 21 April 1926 toen haar grootvader George V nog koning was. Na de troonsafstand van haar oom, was zij de erfprinses. Koningin Mary ging zich ernstig met de opvoeding van de toekomstige koningin bemoeien en wijdde haar in de geheimen in van het optreden in het publiek. Op zekere dag gingen grootmoeder en kleindochter naar een plechtigheid en zichier wat er gebeurde. Lilibeth, de petnaam van Elizabeth, keek naar al de mensen die stonden te wachten en riep:

— Grootmoeder, al die mensen zijn zeker blij omdat ze me zien!

Koningin Mary antwoordde niet, ze wenkte een lakei en beval:

— Breng dat kind naar huis en zorg er voor dat niemand haar herkent!

Op een andere keer waren ze samen in de schouwburg. Elizabeth wou staan in de koninklijke loge. Grootmoeder dreigde dat zij haar naar huis zou sturen, indien ze zich niet als een dame gedroeg. Elizabeth antwoordde met radde tong:

— Je kunt me niet naar huis sturen! Denk aan al de mensen die zullen wachten om mij te zien!

Koningin Mary zette een boos gezicht, stond op en keerde onmiddellijk met de kleine prinses naar huis.

AAN WISKUNDE EN GEOGRAFIE HAD ZE EEN BROERTJE DOOD

DE opvoeding van de kroonprinses was een regeringsaangelegenheid en het waren de ministers die er over beslisten, dat ze niet naar school zou gaan. Marion Crawford, haar gouvernante, werd haar voornaamste leermeesteres. Geschiedenis was haar lievelingsvak. Ze leerde vloeiend Frans en Duits en kent ook Italiaans en Spaans. Aan wiskunde had ze een broertje dood en voor geografie voelde ze absoluut niets, typisch Engels trouwens! Naar het schijnt kon ze de grenzen van Australië nooit onthouden en, om het haar makkelijker te maken, kreeg ze een tapijt met de afbeelding van het vijfde continent.

Toen Elizabeth achttien was, liet ze zich inschrijven voor de Nationale Arbeidsdienst. Zoals alle overige meisjes leerde zij een motor uit elkaar nemen, weer in elkaar steken en een wagen besturen. Toen ze dit kon, reed ze meteen naar het centrum van Londen, want daarvan had ze reeds lang gedroomd. Het toeval wilde dat precies op dit ogenblik het kabinet tot het besluit kwam, dat het voor de prinses niet wenselijk was zich aan dergelijke gevaren bloot te stellen!

DE PAARDEN KRIJGEN ZONDAGSRUST

ALS vierjarige prinses bereed Elizabeth reeds haar poney en toen een journalist haar vroeg wat ze graag zou willen zijn, indien ze geen prinses was, antwoordde zij kordaat:

— Dan zou ik een paard willen zijn!

Op een andere dag verklaarde zij:

— Indien ik koningin word, vaardig ik een wet uit die verbiedt paarden 's Zondags te doen werken. Paarden hebben ook recht op hun Zondagsrust.

In Buckingham Palace zorgde Elizabeth steeds voor haar Schotse herdershonden, jonge reeën en prachtige parkieten.

EEN AFSTAMMELINGE VAN WILLEM DE VEROVERAAR

ELIZABETH is een directe afstammelinge van Willem, hertog van Normandië, die Engeland in het jaar 1066 veroverde. Sedertdien werd dit Normandisch bloed gemengd met Frans, Schots, Hollands, Duits en Deens. Ondanks revoluties en oorlogen bleef ten slotte dezelfde familie op de troon. Elizabeth is een verre nicht van koning Boudewijn, vermits koningin Victoria van Engeland (1837-1901) gehuwd was met Albrecht van Saksen Coburg, een neef van Léopold I.

DE ZESDE KONINGIN

VOOR de éérste keer sedert de dood van Koningin Victoria en voor de zesde maal in zijn geschiedenis krijgt Groot-Brittannië een koningin. De twee glorierijkste periodes van zijn geschiedenis kende Engeland tijdens de regering van een koningin.

Tijdens de regering van Elizabeth I werden de grondslagen van het imperium gelegd en de Spaanse Armada vernietigd. De regering van Victoria was synoniem van vooruitgang op alle gebied: vrede, rijkdom en geluk.

Elizabeth stijgt op de troon op dezelfde leeftijd als haar verre voorgangster en is dus Elizabeth II. De Schotten hebben echter krachtdadig protest aangetekend, want Elizabeth I was géén koningin van Schotland dus is de huidige Elizabeth voor hen de éérste! Op de nieuwe munten zal, om aan de wens van Schotland tegemoet te komen, alléén gezet worden « Queen Elizabeth » zonder I of II. Weer typisch Engels!

GOD SAVE THE QUEEN

« Daar het de almachtige behaagd heeft w i j l e n onze vorst George VI zaliger en roemvoller gedachtenis, tot zich te roepen, door wiens overlijden de kroon uitsluitend en in volle recht toekomt aan de hoge en machtige prinses E l i z a b e t h, Alexandra Mary... » Zo werd het op 8 Februari plechtig door de wapenkoning van de Orde van de Kousenband geproclameerd. Na deze proclamatie in Saint James Palace legde de nieuwe koningin de traditionele eed af. Zij beloofde « de voorrechten van haar onderdanen te zullen eerbiedigen ». Zij kon de eed niet afleggen op de grondwet omdat Groot - Brittannië « geen geschreven » grondwet bezit!

De vlaggen die tot dan toe halfstok hadden gehangen, werden voor enkele minuten geheschen en de lord-mayor verzocht een drievoudig hoera voor de koningin. Blootshoofds luisterden de Londenaars naar het volkslied: «God save the Queen» waar het vroeger begon: « God save the King ».

GRAN'MAMMA-ENGLAND

DE Koningin - Moeder - Douairière Mary die thans 85 jaar is, verloor met George VI haar derde zoon, en zij was getuige van het einde van vijf regeringen: in 1901, zag zij koningin Victoria sterven, zij stond bij het doodsbed van Edward VII, haar man George V overleed in Januari 1936. Op het einde van dat jaar deed haar zoon Edward VIII afstand van de troon.

Voor de zesde maal zwoer Winston Churchill trouw aan een vorst: eerste maal in 1895 aan Victoria, als officier van het Britse leger, als parlementslid achtereenvolgens aan Edward VII, George V, Edward VIII, George VI en, ten slotte, aan koningin Elizabeth.

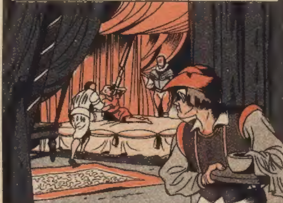

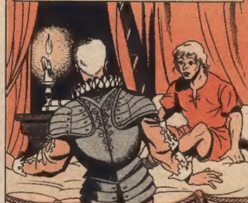
Tijl Uilenspiegel

De Spanjaarden werden teruggeslagen. De Zwitserse huurtroepen weigeren dienst, daar ze geen soldij meer ontvingen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

DE TWAALF BUIDELS MET GOUDEN CAROLUSSEN WORDEN NAAR HET GEUZENKAMP OVERGEBRACHT. HET NIEUWS DAT DE SOLDIJ ZAL WORDEN UITBETAALD, WORDT IN HET KAMP LUIDRUCHTIG GEVIERD. BIJ DOEDELZAKSPEL EN TROMGEROFFEL SCHALLEN DE GEUZENLIEDEREN :

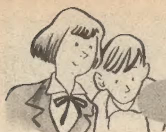

Het PLATINA-BEELDJE

Ras Lipari Mahonen voelt zich in Europa niet meer veilig en besluit naar zijn land terug te keren. Zijn juwelen van fabelachtige waarde, ondermeer de Platina Kat, worden onder de bewaking van Colerette, de beroemde detective, geplaatst. De Ras scheept met zijn gevolg, de detective, Jaak, Marina en Sidonie in op de « Ruiten Aas ». Maar de bandieten zijn ook van de partij en het duurt niet lang of Colerette wordt door een van hen overboord geslingerd. Gelukkig kan Jaak hem redden...

DE JUISTE DAG

OPNIEUW stoomde de « Ruiten Aas » door de nacht naar Alexandrië toe. Uit al de hutten aan stuurboord ontsnapte het geluid van de regelmatige ademhaling of het geronk van de slapenden. Natuurlijk hoorde men Marina's gesnurk boven alles uit. Ze lag op haar buik en sliep zo zalig als zij het alleen kon doen; slapen was haar grootste plezier.

— Oonkkvveeree ! Oonkkvveeree ! Ronk maar verder ! Ronk maar verder, floot iemand zacht aan haar oren en meteen was ze klaar wakker. Jaak was geruisloos als een kat uit zijn hut geslopen om met Marina in het geheim overleg te plegen. Pompoen had dat dadelijk begrepen, ze was wel degelijk wakker, maar toch ronkte ze voort. Niemand zou vermoed hebben dat ze terwijl heel aandachtig luisterde naar het verhaal, dat haar broer zacht floot :

— Zus, we moeten dadelijk uitmaken wat we volgende nacht gaan doen; het is heel ernstig. Tot nog toe ging alles ondanks de kemels die Slaat-er-naast schoot, tamelijk goed. Een handlanger van de bandieten hebben we onmiddellijk herkend : de stoker met de bruine broek. Hij ziet scheel precies zoals het stond op het briefje dat we in de domino te Marseille vonden. Je hebt die kerel gevolgd en hem op het gepaste moment buiten gevecht gesteld. Maar de tweede regel van de boodschap, nl. « de steward loopt » hebben we beslist verkeerd verstaan. Het gaat hier niet om een man die loopt, maar om de kleine « maître d'hôtel » en die dwerg hebben we niet kort genoeg gehouden. Hij slaagde er in je voor het lapje te houden die avond en zo verspeelden we het « rendez-vous » met Mijnheer Twaalf. Het domme toeval wou, dat oom toch op het « rendez-vous » aanwezig was, doch op het einde beging hij zijn dagelijkse onhandigheid en dat kostte hem dan een koud bad. God zij dank kon ik die goede man uit z'n hachelijke toestand redden. Ik ben er erg blij om. Het gesprek van de bandieten kon hij me slechts gedeeltelijk herhalen. Ik kwam alleen te weten, dat zij de overval de volgende avond zouden plegen, dat is dus Vrijdag.

— Snurk jij nu wat, floot Marina.

Jaak haastte zich dat bevel op te volgen en hij bootste het geronk van z'n zus perfect na.

— Vertel me eens woordelijk wat oom je vertelde over het gesprek van de bandieten. Mij interesseert natuurlijk alleen de geplande overval...

— « Morgen avond », hebben ze gezegd.

— En oom vertelde je dit op welke dag en om hoe laat juist ?

— Vandaag, Donderdag, om één uur 's morgens, we dobberden in de kano rond.

— Ben jij een gepatenteerde ezel ! floot Marina verontwaardigd. Slaat-er-naast zegt je dit Donderdag om één uur 's morgens, maar de bandieten hadden het ten minste drie uur te voren gezegd, dus 's Woensdags, om tien uur 's avonds ! Voor hen was « morgen avond » dus niet Vrijdag, maar wel Donderdagavond. Met andere woorden, het is op dit ogenblik !

Die woorden waren nog niet koud of uit de benedenverdieping kwam een gekraak dat heel het schip deed beven. Niet als een kat, maar als een zebra was Jaak de kamer uitgestoven. Marina had in een-twee-drie een jas aangeschoten en wou hem volgen, doch ook Sidonie was uit haar slaap opgeschrikt en ze stond reeds in de gang.

— Je zult een kou vatten en dan moet ik weer mosterdbaden maken. Toe blijf hier.

En ze pakte Marina energiek bij de arm. Pompoen rukte zich los...

— Sla dan ten minste een sjaal om je hals !

Marina schoot als de bliksem door de gang...

Colonel piepte bang. Ook hij had het gekraak gehoord. Met een sjaal in de hand stormde Pompoen de trap af. Onderweg werd ze ingehaald door Tifon-Palamos en Laitance, die hals over kop uit hun hut kwamen gelopen.

— Wel ? vroeg Marina ongerust.

— De versterkte k a m e r schijnt perfect in orde. Noch op de panelen, noch op de deuren zijn sporen van geweld te ontdekken. Ik zie zelfs geen schrammetje !

— Dat gekraak was nochtans karakteristiek.

— We zullen gedroomd hebben, zei Tifon-Palamos.

— Kom, we gaan opnieuw slapen, geeuwde Laitance.

— Nooit ! protesteerde Jaak. We moeten dat mysterie ophelderen. Er is hier iets ernstigs gebeurd. Wacht een ogenblik, ik ga oom halen.

Colerette had niets gehoord en het duurde een poosje vooraleer hij wou opstaan.

— Ik heb je toch gezegd, snotjong, dat er deze nacht niets kan gebeuren ! « Morgenavond », zeiden ze, ik heb het met m'n eigen oren gehoord !

Hij wrong zich in z'n blauwe kamerjas versierd met de hele dierenriem en volgde Jaak naar de safe.

— Zijn jullie toch gekke kinderen, zuchtte hij. Zien jullie dan niet dat er aan die kamer niet geraakt is. Met de meest geperfectionneerde gereedschappen komen ze er niet in !

— Doe ze toch maar open, dan kunnen we eens kijken, stelde Marina voor.

— Lastverkopers ! Nu goed, om jullie plezier te doen. De detective vormde het woord, het slot bewoog, hij draaide zijn sleutel, schoof de grendels weg en de zware deur draaide in haar scharnieren...

Eerst bekeken ze de vakken met de juwelen. Er ontbrak geen enkel. Dan gingen ze naar het speciale vak dat voor de Platina Kat was gemaakt. Met zekere hand schoof Colerette het deksel weg... en toen gingen zijn ogen en mond wijd open :

Het vak was leeg !

Volgende week :

JAAK EN MARINA BEKENNEN EEN DWAASHEID...

De Smaragden van de Conquistador

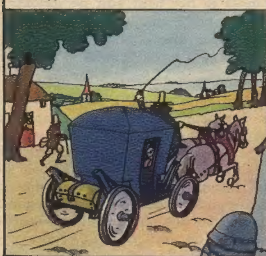
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

Onze vrienden hebben de smaragden gevonden nadat de Indianen gevlucht waren. Ze besluiten dadelijk naar hun vaderland terug te keren...

PEDRO BEGINT OPNIEUW DRANKJES TE BROUWEN EN KUNEGONDE BORDUURT, TERWIJL HASSAN EN KADDOER GENIETEN VAN EEN LUILEKKER-LEVENTJE... NA ENKELE DAGEN...

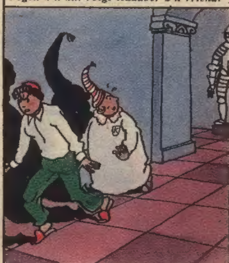

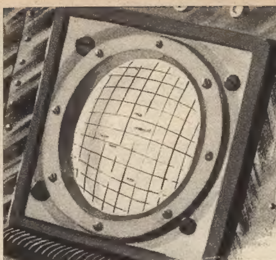

Met Radar

GAAT HET OP WIELTJES !

HET is donker geworden en over het vliegveld hangt een dichte nevel. Op honderd meter bemerkt men nauwelijks het licht dat uit de vensters van het groot gebouw van de luchthaven straalt. Het vliegtuig uit New York wordt verwacht. In de radarzaal volgen de « radaristen » op het fluorescent scherm het kleine, lichtende vlekje : de Convair die blind en met een snelheid van vijfhonderd kilometer per uur door de nevel vliegt, nevel die vroeger dodelijk was.

De radarist spreekt :

— Je bent op dertien kilometer en twaalfhonderd meter hoog. Draai op honderdnegentig... een... negen... nul.

Dertien kilometer vandaar zit de piloot voor zijn instrumentenbord, dat in de duisternis een zacht licht uitstraalt en vangt de boodschap op. Hij antwoordt :

— Gedraaid in hoek van honderdnegentig.

— Goed, antwoordt de radarist op het vliegveld. Vlieg langzamer, werp het landingsgestel uit. Je nadert het vliegveld.

— Landingsgestel uit.

— Koers tweehonderd en tien gedurende dertig seconden. Ik herhaal : twee... een... nul.

— Koers tweehonderd en tien.

— Goed.

Dertig seconden lang duikt de Convair in de donkere nevel. Vroeger betekende die dertig seconden het allergrootste gevaar. In de radarzaal volgt men thans het lichtende vlekje dat nader en nader komt...

— Opgelet, je bent te veel rechts... Wijzig de koers honderd achtenzestig... een... zes... acht... je bent een beetje te laag.. hoger... Zo. Het is goed.

Nu hoort men reeds het zware gebrom van de motoren van de Convair.

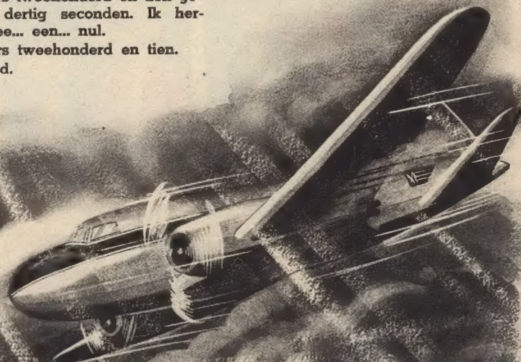
— Opgelet... je bent op drie kilometer van de piste... iets meer naar rechts... Goed... zeer goed. Precies in het midden van de piste. Laat de kleppen uit... Nu moet je het licht van de landingsplaats kunnen zien... lichtjes naar links... lichtjes naar links...

— Gezien.

— Landen.

Op hetzelfde ogenblik schokt de Convair. Instinctmatig heeft de piloot zijn toestel even opgericht, dan gaat het weer neer, schokt nog eens en rolt dan over de baan. De schroeven huilen, de motor bromt geweldig en verschijnt in de lichtbundels van het veld. Dan snijdt de piloot het gas en spreekt een laatste maal met de onzichtbare « radarist ». Hij dankt hem :

— Prachtig, ouwe jongen ! Zo mooi als bij klaarlichte dag !

Met de Nautilus op avontuur

VERHAAL VAN FRANCIS DIDELOT.
ILLUSTRATIE VAN A. WEINBERG.

JE wil meegaan als kikvorsman? Om je een bult te lachen! Je kunt hoogstens voor dikkop maar niet als volwaardig kikvors doorgaan!

En Jan en zijn vriend Rik lachten hartelijk. Rik was reeds een en twintig jaar en Jan zo pas twintig geworden. Gert was er nog geen vijftien en het is dus niet verwonderlijk, dat de « groten » hem aanzagen voor een groentje, een melkmuil. Gert had een intelligent gezicht, te fijn eigenlijk voor 'n jongen, en in zijn houding en bewegingen lag nog iets kinderlijks. Hij deed het onmogelijke om dat te veranderen en lette er op, vooral wanneer hij met Jan sprak, zijn stem diep en zelfzeker te doen klinken. Onnodig er aan toe te voegen dat de schimpnaam « dikkop » hem alles behalve beviel!

Sedert achttien maanden hield Jan Cambuzat zich bezig met duikboten en alles wat daarmee verband houdt. Van jongsaf knutselde hij en steeds had hij er van gedroomd eens iets « nieuws », iets « fantastisch » te maken. Jan werkte nu aan een soort van torpedo, die zowel boven als onder water, lange afstanden zou kunnen afleggen. Lang had hij zich bezig gehouden met de exploten van de Italiaanse torpedo-men ter hoogte van Gibraltar. Hun experimenten waren niet geslaagd en Jan vroeg zich af waarom? Langzamerhand had hij Rik voor zijn plannen kunnen winnen en beiden hadden urenlang schetsen getekend, geredetwist over de vorm van het nieuw toestel en eindeloze berekeningen gemaakt. Eindelijk waren ze dan begonnen aan de realisatie van hun plannen...

Thans kon men in de kelders van de villa, welke de familie van Jan in Neuilly bewoonde, de « Nautilus II » bewonderen. Hij zag eruit als een lange metalen sigaar met reservoirs en een kleine benzinemotor om aan de oppervlakte te varen, accumulators en een dynamo om te duiken; dus een ondezeeër in miniatuur. Doch waar bleef de bemanning? Om mee te kunnen, zetten de twee uitvinders zich schrijlings op de romp in een soort van kiosk uit plexiglas die zij naar believe, konden openen en sluiten. In het geheim hadden ze de « Nautilus II » op de Seine beproefd en hij had aan alle verwachtingen voldaan. Jan was er van overtuigd dat zijn uitvinding de naam Cambuzat over heel de wereld zou bekend maken. Men moest het tuig echter nog op zee proberen. Dat zou nog hetzelfde jaar tijdens de grote vacantie geschieden, die ze zouden doorbrengen te Cabourg aan de oever van de Dives, een waarlijk uitgezochte plaats voor zulke onderneming.

— Mag ik mee? vroeg Gert aan zijn broer.

— Laat me met rust, Dikkop!

Het scheen wel of Jan zijn jongste broer niet anders meer noemen kon dan « Dikkop ».

De « Nautilus II » werd te Cabourg onder het grote afdak geplaatst en toen Gert merkte, dat zijn broer de boot uit de lange houten kist trok, waarin zij de reis had gemaakt, nam hij z'n hengelroede en trok er op uit. Dat hij niet meemocht kon hij met de beste wil ter wereld niet slikken! Rik zou pas drie dagen later aankomen en dan zouden de proefvaarten ernstig beginnen. Maar de omstandigheden wijzigden de plan van Jan, en meteen ook die van Gert!

De volgende morgen wist iedereen te Cabourg dat er langs de kusten van Normandië een duikboot vermist werd... Onmiddellijk begonnen een dozijn schepen de kust af te zoeken en vliegtuigen overvlogen onophoudelijk de plaats waar men vermoedde, dat de ramp moest gebeurd zijn... Na uren zoeken had men nog geen enkel spoor gevonden. Jan, die het nieuws hoorde, beet op de tanden van machteloze woede.

— Was Rik hier, konden we dadelijk van wal steken, zucht te hij.

— Je hebt de « Dikkop »... antwoordde Gert.

— Wat? Jij?

Jan aarzelde lang, maar ten slotte was het hem te machtig.

— Kom! riep hij luid en het is wel onnodig er bij te voegen dat Gert als een weerlicht naar de « Nautilus II » schoot. Vlug trok hij een rubberen overall aan, zette een masker op, keek of de zuurstofflessen wel gevuld waren en hielp Jan de « Nautilus » naar het water brengen. Het was vloed, dat vergemakkelijkte de afvaart. Beiden namen plaats in de zetels van de romp, de doorschijnende kiosk werd gesloten en Jan zette de motor aan...

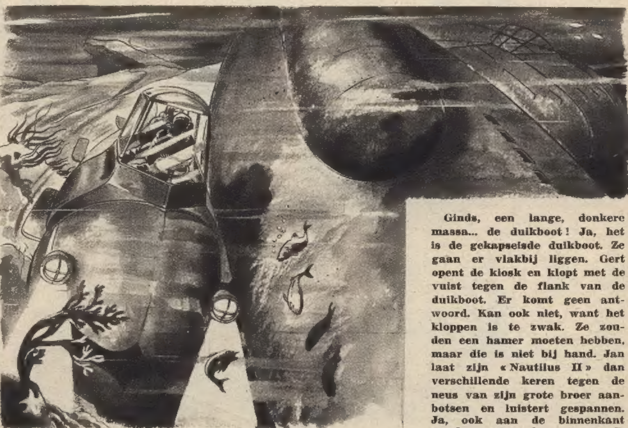
Gert voelde zijn hart bonzen van vreugde en fierheid. Ja, de « Nautilus II » kliefde met zijn ruiters door de golven. Het grote avontuur was begonnen!

Na enkele minuten waren ze reeds in de monding van de rivier. Enkele mensen hadden dat vreemd tuig zeker zien voorbijglijden, maar ze hadden er geen aandacht aan geschonken of misschien eenvoudig gedacht: het is een wrak. Lenig als een bruinvis schoot de « Nautilus II » van de ene golf naar de andere. Na een uur zagen Jan en Gert in de verte de boten, die nog steeds naar de vermiste onderzeeër zochten.

— Gereed voor het duiken! roept Jan.

De electrische motor wordt ingeschakeld, de commando's in werking gebracht en de « Nautilus II » glijdt in het diepgroene water. Gert vindt het wonderlijk en angstwekkend tegelijkertijd. Het zeewier schuurt langs zijn benen, hij ziet de vissen wegvluchten en nog dieper gaat het... Gert voelt de druk op z'n borst, maar het is niet erg en hij is tevreden, gelukkig omdat zijn wens eindelijk verwezenlijkt is.

Jan heeft zich half omgedraaid en knipoogt. Je kunt het hem aanzien dat ook hij in z'n nopjes is. Zijn « Nautilus II » doet het goed. Hij kan er geen twintig duizend mijlen mee dalen zoals kapitein Nemo, de held van Jules Verne, maar dat verlangen ze ook niet. Ze moeten nu denken aan de duikboot. Ze draaien in de baai rond, gaan onder de andere schepen (die hiervan geen flauw vermoeden hebben) door en Jan ziet in gedachten reeds de gezichten van de ingenieurs wanneer hij hen z'n groot geheim verklappen zal...

Ginds, een lange, donkere massa... de duikboot! Ja, het is de gekapseisde duikboot. Ze gaan er vlakbij liggen. Gert opent de kiosk en klopt met de vuist tegen de flank van de duikboot. Er komt geen antwoord. Kan ook niet, want het kloppen is te zwak. Ze zouden een hamer moeten hebben, maar die is niet bij hand. Jan laat zijn « Nautilus II » dan verschillende keren tegen de neus van zijn grote broer aanbotsen en luistert gespannen. Ja, ook aan de binnenkant wordt er tegen de neus van de duikboot geklopt. Er zijn dus nog overlevenden! Nu vlug naar boven om hulp te halen!...

Toen de « Nautilus II », te midden van de reddingssloepen aan de oppervlakte verscheen, steeg er overal een luid gejubel op. Jan werd met gelukwensen overladen. Dan nam hij z'n jongste broer bij de arm en zei:

— Feliciteer de « Dikkop », want zonder hem zou ik de duikboot niet gevonden hebben.

Zachter voegde hij er aan toe:

— Gert, je bent een kranige « Dikkop », hoor!

DE TARTAARSE HELM

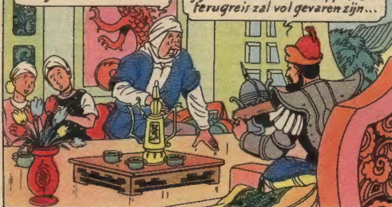
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik snelt om hulp. Hij wordt onderweg door een vijand neergeslagen. Wanneer hij wakker wordt, staat Marco Polo voor hem...

LAMBIK BRENGT MARCO POLO OP DE HOOGTE, EN HET DUURT NIET LANG OF DE LIJFWACHT VAN DE VENETIAAN ONTZET HET FORT. VANDAAR REIST DE KARAVAAN NAAR KAMBULA, WAAR ONZE VRIENDEN IN DE RESIDENTIE VAN POLO TE GAST ZIJN

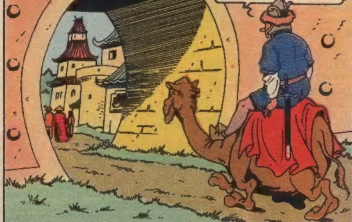

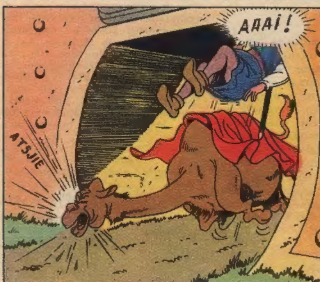

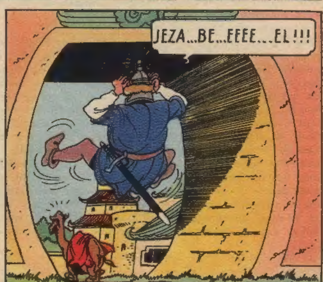

(Wordt voortgezet.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

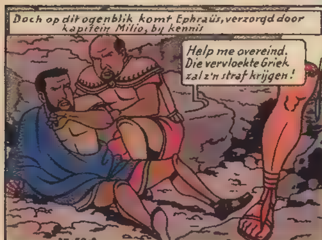

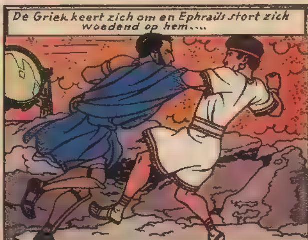

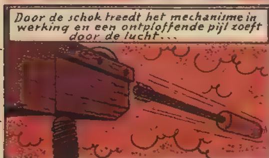

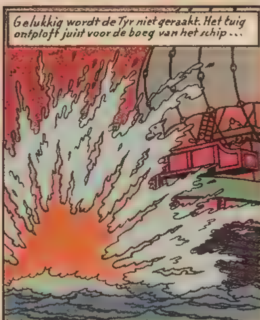

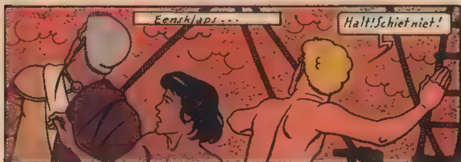

(Wordt voortgezet.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN F. CRAENHALS

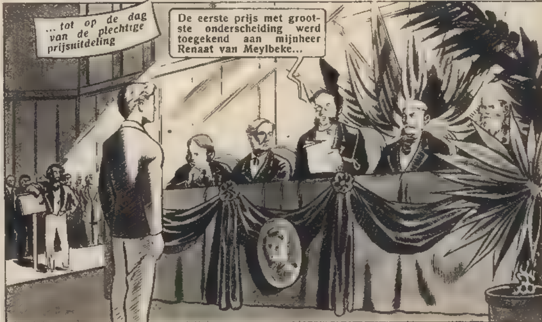

Van die dag studeert Renaat met grote ijver. Het is nodig, want hij heeft drie maanden in te halen !

Nu gaan we even kennis maken met oom Ben van New York. Hij is directeur van een ketelfabriek en leidt de zaak met dynamisme en autoriteit.

Beste Benjamin,
Mijn zoon is schitterend geslaagd in zijn examen. Ingevolge onze afspraak heb ik hem dan naar New-York laten vertrekken. Hij was zo ongeduldig om zijn reis te ondernemen dat hij vlugger vertrokken is dan voorzien, en deze brief je misschien niet meer voor zijn aankomst zal bereiken. Zijn zuster en Willem vergezellen hem. Verontschuldig me voor deze

(Wordt voortgezet.)

DE WEERMAKER

VELE, vele jaren geleden leefde er in Peking een zeer arme man. Hij liep altijd met een gebogen rug, zijn ogen op de grond gericht, altijd zoekend of hij soms niets vond dat hij in zijn armoede kon gebruiken.

Al zoekend ontdekte hij onder een der grote dallen van de « Sehih-Men », de Westerse stadspoort, de schuilplaats van een reusachtige schildpad. Hij wist dat de schildpadden het weer maken en zeer graag had hij willen weten wanneer het ging regenen. Dan kon hij thuis blijven, want geen enkele Chinees, hetzij arm of rijk wenst buiten te vertoeven als hemel en aarde verbonden zijn.

Maar schildpadden spreken niet. Hij moest dan ook niet verwachten het te weten te komen. Iedere dag ging hij naar de weerkamer en had bijna altijd een kleine versnapering bij voor het dier. Hij vond dat toch maar droevig voor het arme beest, altijd zo onder de steen te zitten. Hij voelde dikwijls de lust het dier te strelen, maar waar streelt men nu een Wam-Ba ? De man wist het niet, en wreef ze dan maar over hare rug. Dat moet nu wel de plaats zijn waar een schildpad er het minst van zal voelen, maar dat deed er niets toe, de bedoeling was goed, de man en het dier werden goede vrienden.

Maar met dat over de rug wrijven had hij opgemerkt dat zijn hand soms nat werd en soms droog bleef, hij begon te geloven dat hij het gevonden had. Was de rug droog : goed weer; was de rug nat : slecht weer. De man riep « jo-la » (Ik heb het). Het kon niet eenvoudiger. Nu ging hij geld verdienen. Hij werd weervoorspeler. Hij deed dat zo goed, dat zelfs de keizer het te weten kwam, en hij aan het hof ontboden werd.

De keizer wou weten hoe de weerprofeet met zulke zekerheid zon of regen kon voorspellen. Maar deze was slim genoeg niets van zijn geheim los te laten. De keizer dreigde met onthoofding. Niets hielp, de man zegde eenvoudig dat men hem wel kon onthoofden, maar niet vervangen, want het weer voorspellen gelijk hij het deed, kon niemand !

De keizer zag dat dra in, hield de weerprofeet aan het hof en beleefde daar veel genoegen aan, want altijd en altijd kreeg hij het weer dat hem voorspeld werd. Alles ging goed en wel, tot op zekere dag de keizer het niet meer kon slikken dat hij het altijd moest vragen. Hij was toch de keizer ! Hij besloot de profeet eens bijzonder goed te laten in 't oog houden. Misschien kwam hij het dan wel te weten...

De weerprofeet merkte alras dat hij bespied werd. Bang verraden te worden, dierf hij niet naar de schildpad gaan en begon het weer zo maar op het goed valle het uit te voorspellen en dat liep natuurlijk mis.

Na zo een paar vergissingen liet de keizer de man roepen. Hij vroeg hem :

— Hoe komt het dat ge vroeger het weer zo juist kon voorspellen, en nu sinds we u in 't oog houden, weet ge er niets meer van ?

De keizer sprak ook nog van hals afkappen en van in de grond te laten steken

zonder kist. Dit was erg, begraven worden zonder kist. Dat is het ergste wat een Chinees kan overkomen. De profeet werd angstig en verklapte zijn geheim.

De keizer was in zijn nopjes. Hij liet zijn minister komen, stuurde deze naar de Wam-Ba om te zien hoe de rug van het dier was.

De minister kwam terug met de melding « poederdroog », de keizer lachte, poederdroog ! Hij liet aanstonds zijn koets voorzijden en maakte een uitstapje. Nog nooit hadden de Chinezen zulk een zondvloed gezien, het scheelde niet veel, of de keizer en heel zijn gevolg waren verdronken. Nat in merg en been kwam heel de stoet terug in het paleis en het was een groot geluk voor de weerprofeet dat de keizer zo verkouden was dat hij niemand meer wenste te zien, vóór hij weer wat opgeknapt was. Daarna kon hij niet geloven dat de profeet hem voor gek zou gehouden hebben. Hij besloot het nog eenmaal te beproeven.

De minister werd weer naar de schildpad gezonden. Deze hooggeplaatste heer was geweldig boos. Waarom moest hij persoonlijk naar de schildpad gaan ? Kon niet de eerste de beste koelie gezonden worden om te zien of die rug droog of nat was ? Wat waren, dat al voor nonsens ! Hij, de eerste minister van het Hemelse Rijk, moest zich vernederen met zich te bukken voor die vieselijke schildpad.

Aan de schuilplaats van de Wam-Ba gekomen, bezag hij het beest eens en gaf haar een ferme stamp. Al grommende keerde hij terug naar het paleis en meldde « poederdroog ».

De keizer vond het nu verstandiger het gevolg thuis af te wachten. Het regende weer ! De weerprofeet werd geroepen. Hij kreeg de opdracht terug te doen gelijk vroeger. Misschien kwam zo alles toch weer in orde.

Helaas ! Toen de weerprofeet aan de schuilplaats van de weermaker kwam, was hij verdwenen. Was het de slechte behandeling van de minister, of het verraad van de profeet ? Niemand is het ooit te weten gekomen. De schildpad was verdwenen. Nooit heeft iemand haar nog weer gezien.

De keizer heeft de weerprofeet verbannen. Hij heeft de man een grote som geld en een van zijn beste dienaren mede gegeven. Aan de bevolking heeft hij laten wijsmaken, dat de weerprofeet onthoofd werd en begraven zonder kist.

Van toen af zijn alle Chinezen vergramd op de Wam-Ba, die nog altijd het weer maakt, maar het nooit meer aan iemand heeft willen vertellen.

Een Chinees voor Wam-Ba uitmaken, is dan ook een groot verwijt en hem vragen of het zal regenen, zal hij zeer geërgerd opnemen. Bitsig zal hij antwoorden :

— Voel zelf maar op uw rug !

TERCALAVRES.

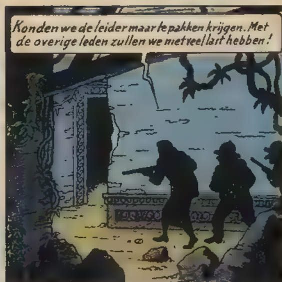
Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Moreau werd opgesloten in de tempel van Boegi Woegi. De gouverneur, Barelli en enkele getrouwen trachten de tempel in te nemen. Door een opening in het dak hebben ze een granaat gegooid...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

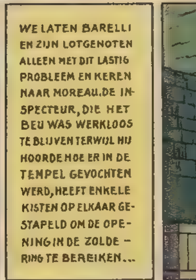

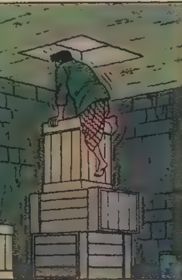

(Wordt voortgezet.)

DE MAN MET DE STALEN HANDEN

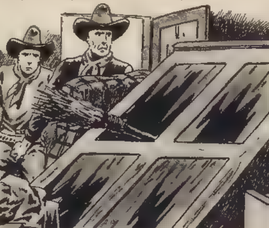

Wanneer Pat, na een paar dagen afwezigheid, thuiskomt, vindt hij het dorp leeg, zijn farm geplunderd en op tafel een briefje dat getekend is : « De Man met de Stalen Handen »...

Pat is wanhopig over de verdwijning van zijn vrouw en dochter May.

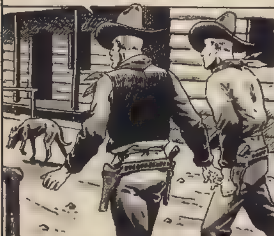

Doch overal werden de meubels vernield en geplunderd. Nergens een levend wezen, dat enige aanwijzing zou kunnen geven.

Ze gaan naar het huis van Willy, de beste vriend van Pat. Daar huilt de hond hartverscheurend

Ze komen aan een kruisweg. Robin aarzelt, keert op z'n stappen terug, loopt in 't rond en gaat eindelijk op de grond liggen.

Noch Joe, noch Pat merken de schaduw die hen volgt.

Joe hoort een dorre tak kraken...

Hij laat zich plat op de grond vallen. .

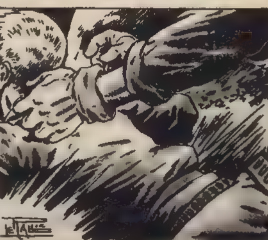
Wil terug opstaan, maar kan niet, want twee krachtige handen bedwingen hem.

Pat heeft niets gehoord en zet zijn opzoekingen voort. Robin volgt hem op de hielen.

Dreigende handen grijpen Joe naar de keel...

(Wordt voortgezet.)

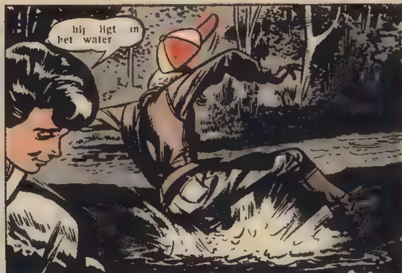
DRIE JONGENS in de STORM

Texten van
KAPPA ED EFFE

Hans, Rob en Peter spelen met de bal die op een gegeven ogenblik over een muur valt. Rob klimt er over en ontmoet twee kerels die hem woedend bekijken Een van hen schopt de bal in de rivier

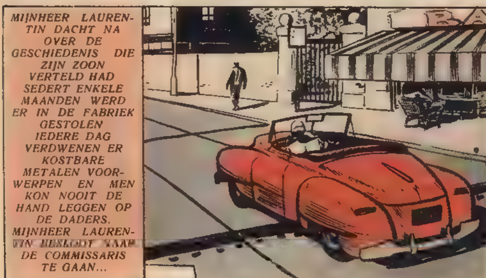
Tekeningen van
R. POLESE

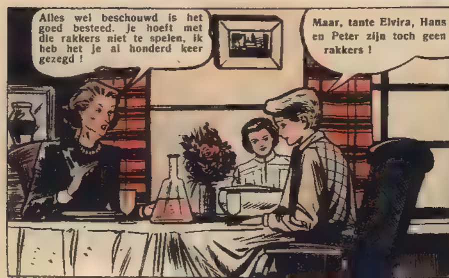

DE RING VAN GIBIL

Henk en zijn oom willen naar het geheimzinnig eiland Pasjoetan gaan en weigeren Leentje mee te nemen. Deze laatste gebruikt wat ze noemt « grote middelen » om haar zin te krijgen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

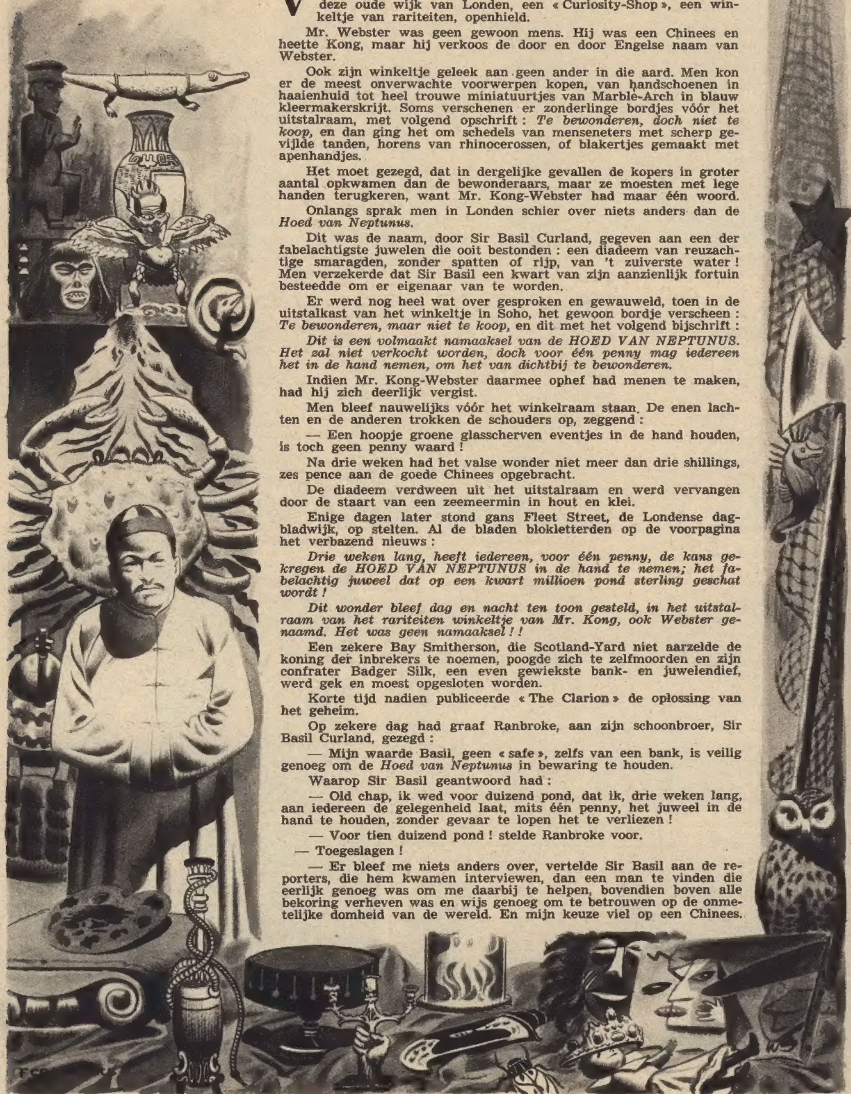

(Wordt voortgezet.)

DE HOED VAN NEPTUNUS

ONUITGEGEVEN VERHAAL DOOR J. FLANDERS — ILLUSTRATIE F. CRAENHALS

VOOR enige jaren leefde er in Soho, een zekere Webster die in deze oude wijk van Londen, een « Curiosity-Shop », een winkeltje van rariteiten, openhield.

Mr. Webster was geen gewoon mens. Hij was een Chinees en heette Kong, maar hij verkoos de door en door Engelse naam van Webster.

Ook zijn winkeltje geleek aan geen ander in die aard. Men kon er de meest onverwachte voorwerpen kopen, van handschoenen in haaienhuid tot heel trouwe miniatuurtjes van Marble-Arch in blauw kleermakerskrijt. Soms verschenen er zonderlinge bordjes vóór het uitstalraam, met volgend opschrift : *Te bewonderen, doch niet te koop,* en dan ging het om schedels van menseneters met scherp gevijlde tanden, horens van rhinocerossen, of blakertjes gemaakt met apenhandjes.

Het moet gezegd, dat in dergelijke gevallen de kopers in groter aantal opkwamen dan de bewonderaars, maar ze moesten met lege handen terugkeren, want Mr. Kong-Webster had maar één woord.

Onlangs sprak men in Londen schier over niets anders dan de *Hoed van Neptunus.*

Dit was de naam, door Sir Basil Curland, gegeven aan een der fabelachtigste juwelen die ooit bestonden : een diadeem van reuzachtige smaragden, zonder spatten of rijp, van 't zuiverste water ! Men verzekerde dat Sir Basil een kwart van zijn aanzienlijk fortuin besteedde om er eigenaar van te worden.

Er werd nog heel wat over gesproken en gewauweld, toen in de uitstalkast van het winkeltje in Soho, het gewoon bordje verscheen : *Te bewonderen, maar niet te koop,* en dit met het volgend bijschrift :

Dit is een volmaakt namaaksel van de HOED VAN NEPTUNUS. Het zal niet verkocht worden, doch voor één penny mag iedereen het in de hand nemen, om het van dichtbij te bewonderen.

Indien Mr. Kong-Webster daarmee ophef had menen te maken, had hij zich deerlijk vergist.

Men bleef nauwelijks vóór het winkelraam staan. De enen lachten en de anderen trokken de schouders op, zeggend :

— Een hoopje groene glasscherven eventjes in de hand houden, is toch geen penny waard !

Na drie weken had het valse wonder niet meer dan drie shillings, zes pence aan de goede Chinees opgebracht.

De diadeem verdween uit het uitstalraam en werd vervangen door de staart van een zeemeermin in hout en klei.

Enige dagen later stond gans Fleet Street, de Londense dagbladwijk, op stelten. Al de bladen blokletterden op de voorpagina het verbazend nieuws :

Drie weken lang, heeft iedereen, voor één penny, de kans gekregen de HOED VAN NEPTUNUS in de hand te nemen; het fabelachtig juweel dat op een kwart millioen pond sterling geschat wordt !

Dit wonder bleef dag en nacht ten toon gesteld, in het uitstalraam van het rariteiten winkeltje van Mr. Kong, ook Webster genaamd. Het was geen namaaksel ! !

Een zekere Bay Smitherson, die Scotland-Yard niet aarzelde de koning der inbrekers te noemen, poogde zich te zelfmoorden en zijn confrater Badger Silk, een even gewiekste bank- en juwelendief, werd gek en moest opgesloten worden.

Korte tijd nadien publiceerde « The Clarion » de oplossing van het geheim.

Op zekere dag had graaf Ranbroke, aan zijn schoonbroer, Sir Basil Curland, gezegd :

— Mijn waarde Basil, geen « safe », zelfs van een bank, is veilig genoeg om de *Hoed van Neptunus* in bewaring te houden.

Waarop Sir Basil geantwoord had :

— Old chap, ik wed voor duizend pond, dat ik, drie weken lang, aan iedereen de gelegenheid laat, mits één penny, het juweel in de hand te houden, zonder gevaar te lopen het te verliezen !

— Voor tien duizend pond ! stelde Ranbroke voor.

— Toegeslagen !

— Er bleef me niets anders over, vertelde Sir Basil aan de reporters, die hem kwamen interviewen, dan een man te vinden die eerlijk genoeg was om me daarbij te helpen, bovendien boven alle bekoring verheven was en wijs genoeg om te betrouwen op de onmetelijke domheid van de wereld. En mijn keuze viel op een Chinees.

BRUSSEL - DEN HAAG - LONDEN - KOPENHAGEN - MOSKOU - BERLIJN - WENEN - PRAAG - ROME - PARIJS - MADRID - LISSABON - ANKARA - KAIRO - ALEXANDRIE - TUNIS - MABROUK - NAIROBI - PRETORIA - KINDU - MUNHANGO - NEW YORK - SANTA FE - RIO DE JANEIRO - SINGAPORE - BATAVIA - SAMARKAND - SHANG HAI

UIT DE VIER WINDSTREKEN

JULES VERNE NOG NIET VEROUDERD

IN de Verenigde Staten werd de roman van Jules Verne « 20.000 mijlen onder zee » bewerkt voor de televisie door George Foley, die vijf maanden nodig had om het boek tot schouwspel uit te werken. De eerste uitzending zal de titel dragen « de jacht » en de lotgevallen uitbeelden van kapitein Farragut. Het tweede deel wordt uitgezonden onder de titel « de ontsnapping » en toont hoe de kapitein er in slaagde uit de Nautilus te geraken. In het geheel zijn talrijke wetenschappelijke documenten verwerkt, die op de bodem van de zeeën zijn gedraaid en een beeld geven van de fantastische fauna en flora.

ONGELOOFLIJK EN TOCH WAAR

BIJ de trekking van een loterij voor weldadigheidswerken te Kairo, is het nr 137.798 tweemaal achter mekaar uitgekomen. De trekking geschiedde cijfer na cijfer door middel van biljetten, die in zes verschillende trommels waren gesloten.

GRIEKSE BURGEROORLOG

ONLANGS hebben twee Griekse families van het dorpje Angrilla oorlog gevoerd. Ruim een halve dag heeft men elkaar bestookt met automatische wapens en handgranaten. De strijd eindigde pas toen de munitie op was. Natuurlijk vloeide er aan weerskanten bloed. De reden van deze oorlog ? Een schaap van de ene had op de weide van de andere familie gegraasd !

NIEUWE FRANSE EXPEDITIE

EEN Franse expeditie die per auto van Patagonië naar Alaska reisde, is behouden toegekomen na de afstand van 21.000 km. te hebben afgelegd in drie maanden. Zij poogden hiermee de eerste autoverbinding tussen Vuurland en Alaska tot stand te brengen. De expeditie stond onder bescherming van president Auriol.

HET EINDE VAN DE KRANT ?

TE Washington werden proefnemingen gedaan met het toestel « Ultrafax », een uitvinding verwezenlijkt door de Amerikaanse Radio Corporatie en de firma Kodak. Al wat op gebied der televisie en der fotografie werd tot stand gebracht, heeft men in dit nieuwe toestel verenigd. Het procédé is eenvoudig : Al de berichten worden gefotografeerd en onmiddellijk ontwikkeld en gereedgemaakt voor het zendtoestel van de televisie. Bij de aankomst worden deze clichés opgevangen door een ontvangstoestel voor tetevisie. Ultrafax kan een millioen woorden overseinen per minuut. Wie dus een televisietoestel heeft zal zijn krant, ook al moeten de berichten van de andere zijde van de oceaan komen, bijna onmiddellijk na de uitzending kunnen lezer

HANEPOTEN

Handschriften van vele beroemdheden uit de geschiedenis zijn onleesbaar. Shakespeare 's geschrift was bijna niet te ontcijferen en dat van de Engelse schrijver James Joyce kwam tijdens de eerste wereldoorlog bij de censuur terecht en deze veronderstelde dat het een spionnagedocument was. Vier experten moesten er bij geroepen worden om te bewijzen dat het doodgewoon een novelle was ! Het handschrift van Napoleon was ook bijna onleesbaar.

EEN NIEUWE WINTERSPORT

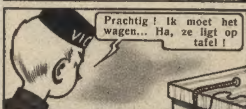
TE St. Moritz in Zwitserland wordt de skisport te paard druk beoefend en de belangstelling van het publiek voor deze nieuwe sensatie schijnt bijzonder groot.

De grenadier VICTORIA presenteert... DE TIJGERKOOI

Heel voorzichtig opent Johnny de deur van Donkey's loge.

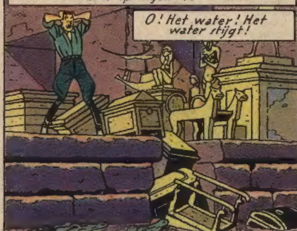

(Wordt voortgezet.)

(Wordt voortgezet.)